

kerkenorde opgenomen, eerst om de factie van Leycester «met welke veele Predikanten te verre ingezeylt waren tot groote prejudicie van de vryheyt des Landts, en daar na om de Remonstrantsche factie, die tegen het huys van Orange gekantet waren». En, voegde Brakel, doelende op het compromis van 1618, er aan toe, «'t is wel te denken, dat de Remonstranten het alles aan de Overheden willende overgeven, de andere misschien wat te veel toegevende zijn geweest, om de Overheden niet te stuyten».

Van deze kerkrechtelijke tijdpreek zou Brakel niet veel genoeg belevén. Zijne overtuiging was hem echter wel een offer waard.

Reeds den volgenden Maandag kwam de zaak in de Vroedschap, waar een commissie, bestaande uit de Heeren van Zoelen, Roosmale, Timmers en van Nyevelt werd benoemd om haar met Burgemeesteren nader te onderzoeken. Brakel stelde aan deze commissie nog dienzelfden dag een afschrift van dat gedeelte van zijn preek ter hand, waarin hij de vraag naar de improbatie had behandeld, doch onder de nadrukkelijke verklaring, dat de heeren het niet als Overheidspersonen, maar als leden der publieke gereformeerde Kerk van hem ontvingen. De commissie, reeds niet gunstig gestemd door wat zij van personen, die onder het gehoor van Ds. Brakel waren geweest, had vernomen, las het stuk, oordeelde, dat de schrijver in eerbied voor zijne Overheid te kort was geschoten en adviseerde in de Vroedschapsvergadering van Dinsdag 27 Juli tot provisioneele schorsing met verlies van stadstractement. Dit advies werd een besluit en tevens zagen de zelfde heeren zich een vernieuwd onderzoek opgedragen,

Wijl provisioneele schorsing meebracht, dat Brakel zich tijdelijk van allen kerkedienst had te onthouden, kon hij er op zijn standpunt niets anders in zien, dan een ver-